

JENOM NE

PENELOPE BLOOM

Autorka bestselleru *Jeho banán*

JENOM NE
CADE

Text copyright © 2019 by Publishing Bloom LLC
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2024
Cover © Caroline Johnson, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4665-1 (pdf)

PENELOPE BLOOM

JENOM NE
CADE

přeložila Jana Charvátová

Obsah

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Epilog

Epilog

Před sedmi lety

S nejlepšími kamarádkami jsme se rozhodly, že se budeme chovat jako naprosté pubertáčky: sejdeme se na vrchu kopce uprostřed noci, abychom složily slib. Melodrama bylo tak husté a napjaté, že by se dalo krájet. Za normálního večera by mě i jen náznak takové šarády přiměl, abych protočila panenky tak rychle, až bych si vymkla krk.

Evidentně to nebyla normální noc, protože jsem sem přijela dobrovolně. Dokonce jsem i složila ten blbý slib.

Miranda s Kirou odjely asi před půl hodinou, takže jsem na Overlook Point zůstala sedět sama za volantem svého auta. Pořád jsem si připadala jako idiot, ale aspoň jsem byla idiot s plánem. Držet se dál od Cadea. Přesněji řečeno držet se dál od bratrů Kingových v jakékoli podobě, tvaru nebo formě. Byla to bezchybná filozofie „co nepolíbíš, to ti nezlomí srdce“ nebo něco takového.

Podívala jsem se na sedadlo spolujezdce a spatřila, že mé chrániče holení a kopačky leží přesně tam, kde jsem je nechala. Byla v tom jakási definitivnost. Před týdnem jsem si je jedno odpoledne nasadila, aniž bych si dokázala představit, že to je naposled. Hrála jsem, a pak jsem je prostě sundala. Připomnělo mi to myšlenku, na kterou jsem jednou narazila na internetu: jeden den si všichni hrajeme s dětmi ze sousedství naposledy, ale jen málokdy víme, že tohle je ten poslední den.

Se zaúpením jsem smetla kopačky a chrániče holení na podlahu. Pohled na ně mě fyzicky bolel. Pořád jsem viděla ten zklamáný výraz ve tváři mého trenéra, když seděl naproti mně a díval se na výsledky testů. Kvůli Tomu-jehož-nesmíme-jmenovat a jeho brownies, které mi přinesl, jsem měla pozitivní test na marihuanu, i když nejtěžší droga, jakou jsem si kdy vzala, byl aspirin s kofeinem, když mě bolela hlava. I když to jsem už nemohla dál říkat díky Cadeovi a jeho hloupým brownies, které mi nechal ve skřínce.

Jisté věci hovořily v jeho prospěch. Ano, tvrdil, že mi plánoval říct, co v nich je. Ano, myslel si, že se do své skříňky nepodívám, dokud neskončím ve studovně, jako vždycky. V hlavě jsem si to asi stokrát omílala, ale nezáleželo na tom, jak jsem se na to dívala, byl zkrátka příliš neopatrný. Bez ohledu na jeho záměry mi to ukázalo, že moje budoucnost není pro Cadea až tak důležitá, a já nemohla věřit někomu takovému natolik, aby byl součástí mého života. A navíc to byl naprostý idiot, že dal brownies s trávou do mé skříňky, ať už mi to plánoval říct, nebo ne.

Otočila jsem klíčkem v zapalování a poslouchala, jak se můj potlučený džíp snaží nastartovat. V okamžiku, kdy se se sténáním probral k životu, uviděla jsem příjždějící světla.

Přimhouřila jsem oči do zpětného zrcátka. Musela to být Kira nebo Miranda. Navzdory vznešenému jménu Overlook Point by si nikdo z našeho města West Valley tohle místo k návštěvě nevybral. Kdyby hory a kopce byly prsa, tak Overlook Point by byl tak malý, že by nemohl nosit ani dívčí podprsenku. Aby to bylo ještě méně impozantní, jediná věc, nad kterou se tyčil, byly stromy, a ty většinou zastíraly pohled na West Valley.

Jakmile se auto přiblížilo, poznala jsem ho a sevřel se mi žaludek. Byl to obrovský zablácený pick-up s promáčkou kapotou.

Na okamžik jsem zvážila, že zařadím zpátečku a pak zrychlím, abych do něj nabourala s úmyslem řidiče zabít. Vzhledem k velikosti jeho hlavy a astronomickému egu, které si narval mezi uši, by bylo těžké ho minout. Kdyby mu náhodou airbag odstřelil hlavu z krku jako jednu z těch rozkládajících se bojových hraček, nevadilo by mi to. Ale zase to nestálo za to, abych si zničila auto jen proto, abych mu ublížila.

Až do rozchodu byl Cade King klukem mých snů. Možná to trochu přehnáním. Připomínal špatně vycvičené štěně. Byl extrémně loajální, nadšený, zábavný a až nepříjemně upřímný. Taký měl sklony ke špatným rozhodnutím, zvláště pak co se týkalo jeho fyzické bezpečnosti. Udržet ho naživu bylo součástí našeho randění, ale díky tomuhle úkolu mě to k němu přitahovalo snad ještě víc.

Potřebovala jsem přestat myslet na to, co byl a jak se věci měly. Jediné, na čem by mělo záležet, bylo teď a tady. A teď se z něj stala třetina důvodu, proč jsme s kamarádkami přijely sem jako banda podivínů a složily slib, že „nikdy nebudeme znovu chodit

s bratry Kingovými, i kdyby se z nich stali známí miliardáři a prosili nás na kolenou o odpuštění“.

Vystoupila jsem ze svého auta a zavřela za sebou dveře ve chvíli, kdy Cade vyskočil ze svého pick-upu. Dala jsem si záležet, abych dveřmi bouchla, co nejvíc jsem mohla, jen abych ho ujistila, že je kretén, i když by žádné připomínky potřebovat neměl.

V typickém Cadeově stylu se ani neobtěžoval učesat si vlasy. Bohužel vlastně vypadal nejlíp, když byl rozcuchaný a neupravený. To byla jedna z těch věcí, které ho dělaly neodolatelným. Cade byl ztělesněním slov *bez námahy*. Bez námahy přitažlivý, talentovaný, okouzlující a občas i bez námahy idiotský.

Zkřížila jsem ruce a soustředila se na jeho idiotskou část, která shodou okolností vedla k rozchodu.

„Ahoj,“ řekl Cade. Rukou se opřel o své auto a druhou si projel vlasy, aby mu okamžitě spadly zpátky dolů. Pro jednou v životě vypadal vážně. „Iris, podělal jsem to. Chápu to.“ Roztráhl ruce a potřásl hlavou. „Myslel jsem, že to bylo jen...“ Cade vydechl a strčil si ruce do kapes. Vypadalo to, že ví, že neexistuje žádné dobré vysvětlení. Nehodlal se z toho nijak vymlouvat, ale i tak přijel.

„Udělal jsi to. Podělal jsi to, když jsi mi dal brownies s trávou do mé skříňky. Taky jsi podělal jakoukoli šanci, že bych ti odpustila, když jsi strčil jazyk do krku Sarah Roseové tři dny po našem rozchodu.“

Buď byl Cade dobrý herec, nebo byl opravdu zmatený z toho, že to s něčím souvisí. „Rozešla ses se mnou. Co...“

Frustrovaně jsem zaúpěla. „To je ten problém. O ničem nepřemýšlíš. Když se stane něco ve skutečném životě, prostě jen

zavtipkuješ, nepřevezmeš zodpovědnost nebo uděláš něco tak hloupého, až zapomeneš, že tu vůbec byl nějaký problém.“

Cade se křivě usmál, což mi prozradilo, že mu nic z toho, co jsem mu říkala, nedoteklo. „Víš, říká se, že hranice mezi láskou a nenávistí je tenká. Myslím, že to, že jsi na mě pořád tak naštvaná, je vlastně dobrá věc.“

„A já si zase myslím, že bys byl příšerný terapeut. To, že jsem na tebe pořád naštvaná, není v žádném případě dobrá věc. Jsem na tebe pořád naštvaná, protože se stále vyrovnávám s následky toho, co jsi mi provedl.“

„Iris,“ pronesl. „Byla to nehoda. Chci říct, že ano, přinést ti ty brownies bylo hloupé. Naprosto souhlasím. Ale nikdy se do své skříňky nedíváš. Nechtěl jsem, aby mě s nimi chytili, takže jsem své nacpal k sobě do skříňky a tvé k tobě. Chtěl jsem ti to říct ve studovně.“

„A ta možnost, že třeba uvidím naprosto normálně vypadající brownies ve své skříňce před studijní hodinou, ti nepřišla pozoruhodně riskantní? Navíc je můj táta policajt. Počítala jsem s tím, že mě stipendium z fotbalu dostane na vysokou. A opravdu si myslíš, že bych chtěla riskovat a jíst brownies s trávou?“

„Ani jsem nemyslel na testy na drogy. Prostě...“

„Jo. Nemyslel jsi. Nikdy nemyslíš. Chováš se jako naprostý a obrovský sobec.“

Cade stiskl čelist. Bylo mi jasné, že jsem se se svými slovy trefila do černého. Vypadal naštvaně. *Dobře.* „Právě teď se snažím to napravit a omluvit se. Protože mě to mrzí.“

„Jo, no, promiň, že mě tvoje smutky moc nedojímají. Jsem si jistá, že Sarah Roseová by si o tom ráda popovídala, tedy

za předpokladu, že jste spolu vůbec mluvili.“ Odfrkla jsem si, vrátila se ke svému džípu a otevřela dveře, předtím jsem po něm ale ještě střelila posledním znechuceným pohledem. „Příště až mě uvidíš, snaž se chovat, jako bys mě nikdy neznal.“

Nastoupila jsem do auta a třískla dveřmi. Když jsem se na něj podívala ve zpětném zrcátku, viděla jsem, že Cade stojí pořád tam, kde jsem ho nechala, s ublíženým výrazem ve tváři. Svěsila jsem ramena, opřela se čelem o volant a povzddechla si.

Nebud' měkkota, Iris. Slíbila jsi to. Ať se děje, co se děje.

Královsky to podělal. Podělal to tak moc, že se to ani nedalo popsat. Musela jsem se soustředit na to, že moje pocity nejsou důležité. Ano, měla jsem chuť vystoupit a obejmout ho, aby zmizel ten jeho smutný výraz. A ano, kdybych to udělala, tak by to ze mě udělalo slabocha a ubožáka. Ale nemusela jsem dělat to, co jsem chtěla.

„Je to hajzl,“ řekla jsem sama sobě potichu. „Velký, hloupý kretén. Prostě odjeď. Jedl.“

Nastartovala jsem, zařadila zpátečku, a vycouvala, aniž bych se na něj ještě jednou podívala. Myslela jsem na slib, který jsem právě složila s Kirou a Mirandou. Ať se děje, co se děje. Ani kdyby se připlazil zpátky a na kolenou prosil... Nikdy znovu nebudu chodit s jedním z bratrů Kingových. Zvláště pak ne s Cadem.

KAPITOLA 1

Iris

O sedm let později

Moje rodné město West Valley v Severní Karolině se snažilo ze všech sil, aby vypadalo jako všechna idylická městečka z televizních seriálů. To znamenalo, že pravidelná, špatně odůvodněná veřejná setkání byla aspoň jednou týdně. Jasně, pořád jsme se scházeli na Hlavní třídě, když se slavily normální svátky jako Den nezávislosti nebo naše předhalloweenská maškarní party. Ale scházeli jsme se taky na objektivně méně důležité svátky jako třeba Prasečí týden. Prasečí týden byla pětidenní událost, kam mohli všichni přivést svá nejlepší prasata, aby soutěžila v čemkoli, od soutěže krásy po největšího jedlíka. Celá akce byla velice inkluzivní. Prasata všech tvarů, velikostí, původů a talentů si mohla najít soutěž, ve které měla šanci vyhrát.

List stále pochybnějších důvodů, proč jsme se shromažďovali, zahrnoval i celoměstskou schovávanou, soutěž v opileckém malování, soutěž v pečení a naši vlastní verzi *Superstar*. Dokonce jsme se jeden rok pokusili o jakéhosi *Trosečníka*, ale příliš mnoho lidí dostalo průjem z požívání divokých lesních plodů. Ach, a Taylor Hollis si zlomil kostrč poté, co spadl ze stromu, když ho

uprostřed noci vzbudila liška, kterou si spletl s pumou. Nikdo nemohl přijít na to, jak se sedmdesátiletý muž s umělou kyčlí vůbec vyškrábal nahoru.

Jednou z mých mnoha velmi důležitých povinností zástupce šerifa malého města bylo „hlídkovat“ a „dohlížet“ na všechna městská setkání. V praxi to znamenalo, že jsem dostala zapláceno za to, že jsem se akce zúčastnila ve své uniformě, napila se jednoho dvou piv zdarma a zapojila se do oslav.

Jedné letní neděle bylo obzvlášť vedro a všichni se shromáždili ve stínu u řeky.

Skoro všichni.

Pořádala se soutěž v párovém plavání. Každý pár si musel svázat k sobě kotníky a závodit přes řeku. Ti, kteří měli nejrychlejší čas, vyhráli hamburgery a mléčné koktejly U Bradleyho. Kvůli několika téměř smrtelným událostem jsme investovali do plavčků a rozhodli se, že bude závodit vždy jeden pár, což znamenalo, že všichni ostatní měli dost času na to, aby se přiopili a povzbuzovali ostatní páry. Někteří chlapi sem dotáhli židle a piknikové deky, aby měl každý místo k sezení a fandění.

S náladou pod psa jsem všechno pozorovala z bezpečné vzdálenosti na vrchu nedalekého kopce. Miranda seděla vedle mě, zatímco její nový přítel Robbie na ni čekal dole u vody. Druhá půlka mého dynamického dua nejlepších kamarádek Kira byla dole u řeky se svým manželem Richardem Kingem. Pořád se mi nechtělo věřit tomu, že nejenže porušila náš slib, ale porušila ho tak moc, jak jen to bylo v jejích silách, tím, že si ho vzala. Oba se něčemu smáli a vypadali spolu jako obvykle nechutně šťastně.

„Je mi z nich trochu špatně,“ řekla jsem.

Miranda se ušklíbla. Kira ve mně vždycky vyvolávala představu ztělesněné nevinnosti, ale Miranda byla dokonalost sama. Bezchybné držení těla, lesklé, husté, blondaté vlasy a drsnácký typ krásy, která by z ní udělala ideál pro roli v superhrdinském filmu. Dokud nepotkala Robbieho, byla jediná věc, která jí chyběla, dokonalá druhá polovička. Teď ji měla taky. *Hurá*. Byla jsem natolik dobrá kamarádka, že jsem ani trochu nezáviděla, že Miranda a Kira mají svůj šťastný konec. Koho zajímalo, že jsem pátky trávila chlemtáním plechovek ledového čaje a sledováním Netflixu, zatímco se mi moje kočka uvelebila na břichu? Mě rozhodně ne. Co jiného žena ve svém životě potřebuje?

„Jsi si jistá, že to není z těch koblih, co jsi měla k snídani?“ zeptala se Miranda.

„Páni. Takové kliše?“ zeptala jsem se.

Natáhla se ke mně a něco mi otřela z koutku úst. „Čokoládová poleva. Možná to je kliše, ale v tvém případě to je pravda.“

Zaúpěla jsem. „Byla to jedna kobliha. Jednotné číslo. *A jedna buchta*, ale tu nepočítám, protože nebyla plánovaná jako ta kobliha. Měli akci ,kup si koblihu a buchtu dostaneš s dvacetiprocentní slevou‘, takže...“

Miranda se zasmála. „Dvacet procent z čeho? Dvou dolarů? Jo, nedivím se, že jsi na takovou jedinečnou nabídku skočila.“

Seděly jsme v příjemném tichu, zatímco jsme se dívaly dolů na asi padesát lidí, kteří se už převlékli do plavek a připravovali se na soutěž. S Mirandou jsem se kamarádila tak dlouho, že jsme dokázaly sedět pár minut potichu, aniž bychom se musely trapně vrtět.

Přesto jsem se cítila jako outsider víc než kdy předtím, a nejen proto, že jsem byla v plné uniformě. Každý tady někoho měl a já měla jen svůj obušek a kočku jménem Mojžíš, která si myslela, že je pes. Dobře, to nebyla úplně pravda. Měla jsem dvě nejlepší kamarádky. Měla jsem teplá jídla a stálý příjem. Ale kdybyste se podívali za to všechno, tak byste objevili prázdnotu ve tvaru muže. Určitě stálo za zmínku, že ten tvar muže měl taky velmi působivou prázdnotu ve tvaru penisu. Moje uniforma evidentně na muže působila jako repelent a já si nevrzla déle, než jsem byla ochotná si připustit.

„Víš,“ řekla jsem najednou, „muži jsou přeceňovaní. Ty a Kira budete muset udělat kompromis ohledně toho, co budete mít dneska k večeři. Tacos? *Ne, měla jsem je nedávno.* Co třeba pizza? *Fuj. A strávit zbytek noci s pocitem nafouklého břicha? Ne, děkuju pěkně...*

Viděla jsem, že se Miranda kouše do rtu, aby neodpověděla. Přišla bych si dvakrát tak ubohá, kdyby mi teď řekla, že melu nesmysly.

Mávla jsem rukou, jako by mi právě sdělila, že mít vztah je úžasné, i když mě jen sledovala s lítostí v očích.

„Víš co ještě?“ zeptala jsem se, protože kdybych se někdy ocitla v díře, určitě bych upustila lopatu a našla si dynamit, abych ji ještě prohloubila. „Nemusím se s nikým dohadovat, na jaký film nebo seriál se budeme dívat. Dívám se na co chci, kdy chci. *Kolo štěstí* v pátek večer? To zní jako party. Koupel tak dlouhá, až se scvrknu jako rozinka, která strávila dvě hodiny ve vaně? Jdu do toho.“

Miranda pozvedla obočí a ušklíbla se. „Jak víš, jak vypadá rozinka po dvou hodinách ve vaně?“

Úkosem jsem se na ni podívala. „Řekla bych ti to, ale myslím, že by sis pak ze mě dělala legraci.“

„Nejspíš máš pravdu. A rozmyslela jsem si to. Vlastně to nechci vědět.“

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Nepotřebovala jsem přemýšlet o vztazích. Musela jsem myslet na kariéru. Chci říct, kdybych nedělala svoji práci, tak by se West Valley propadlo přes noc do anarchie. Důchodci by přecházeli mimo přechod, kdykoli by se jim zachtělo. Lidé by po svých psech přestali uklízet výkaly. Opilci by se toulali po ulicích místo toho, aby opici vyspávali v cele na stanici. Jo, dělala jsem skutečnou práci.

Spravedlnost.

„Je to...“, řekla Miranda. Naklonila se a přimhouřila oči, pak si znechuceně odfrkla.

Následovala jsem její pohled a uviděla pár, jak se prochází po břehu řeky. Cade King s nějakou ženou, kterou jsem nepoznávala. „Je to divné, že se chci schoulit do klubíčka, skutálet se plnou rychlostí z kopce a podrazit mu nohy?“

Miranda se na mě pár vteřin mlčky dívala, pak přikývla. „Ano, Iris. Je to divné.“

„Tak to jsem asi divná.“ Připouštím, že částí toho nutkání bylo mé vnitřní dítě, které se chtělo kutálet po travnatém kopci. Druhá část jen chtěla způsobit co nejvíc škody Cadeovi.

Před pár měsíci se Cade a jeho bratři vrátili do West Valley. Přestěhovali sem sídlo své společnosti Sion a přitáhli s sebou i malý cirkus. A to by jeden neřekl, vrátili se jako známí miliardáři, ale jenom jeden z nich projevil zájem dosáhnout odpuštění.

Ten, který shodou okolností byl Cadeovým dvojčetem, právě Kiře zastrkoval vlasy za ucho a šeptal jí něco, kvůli čemu se chichotala.

„Myslíš, že Cade jen předstírá, že si mě nevšiml, nebo jsem pro něj doslova neviditelná?“ zeptala jsem se.

„Jestli to předstírá, tak si myslím, že si zaslouží Oscara.“

Zasténala jsem. „Podporuješ mě asi stejně jako podprsenka ze sekáče. Díky, Mirando.“

Miranda se naklonila blíž ke mně a pohledem zabloudila k mému hrudníku. „Tyhle našťestí příliš podpory nevyžadují.“

„Viš, možná bys měla jít dovádět k řece se svým dokonalým přítelem. Protože jsi jeden vtip od toho, abych ti do zadku strčila svůj obušek.“

Miranda se zasmála. „Už je to dlouho, co sis zašpásovala, takže mám pocit, že by sis to vlastně užila.“

Zakroutila jsem hlavou, ale nemohla jsem si pomoci, abych se malinko neusmála. Miranda mě rychle jednou rukou objala. „Někoho si najdeš. Myslím, že jen musíš dostat Cadea z hlavy. Vidím, jak ho pozoruješ. Chápu to. Pořád jsem toužila po Nickovi, ale konečně jsem si uvědomila, že jsem se přes to potřebovala přenést. Zkusila jsem jít na rande s Robbiem a on mi pomohl zapomenout. Je to něco, nad čím by ses měla zamyslet.“

Zamračila jsem se. „Zapomenout je jiné, než změnit to, jak se cítím.“

Miranda se na mě usmála, ale ten úsměv příliš rychle pominul. „No, je to začátek.“

Neměla jsem rýpat do jejího nového vztahu, ale napadlo mě, že omluva by to jen zhoršila. „Jo,“ řekla jsem tiše.

Sledovala jsem, jak jde dolů z kopce a přemýšlela nad tím, co řekla. Mohla bych prostě chodit s nějakým chlapem, abych zapoměla na Cadea? *Nejspíš*. Nabídka možností se rozšířila, když bratři Kingové přemístili sídlo společnosti do West Valley. Vypadalo to, že Cade toho plně využívá, protože jsem měla pocit, že ho každý týden vídám s jinou ženou.

Na svém místě na kopci jsem vydržela celé dvě minuty, zatímco jsem sledovala Cadea s jeho posledním úlovkem. I odtud jsem si říkala, jestli bylo potřeba celého týmu inženýrů, kteří by vyrobili bikiny dostatečně pevné na to, aby udržely taková monstra maskující se za prsa. Taky mě zajímalo, jestli to byl důvod, proč se za mnou Cade sotva otočil od té doby, co se vrátili. Možná pan sexy miliardář neměl čas na ženy, které neměly postavu supermodelek.

Musela jsem si připomenout, že by mi mělo být jedno, co chce nebo nechce. Kira možná porušila slib, ale mně na něm pořád záleželo. Nebyl to jen slib mým kamarádkám, byl to slib i mně samé. Cade mi málem zničil život. Stejně se už nikdy nedozvím, jak by to vypadalo, kdybych zůstala ve fotbalovém týmu a udržela si stipendium. Místo toho jsem si musela zvolit méně nákladnou cestu k vyššímu vzdělání. Místo osmiletého studia a doktorátu z kriminální psychologie jsem se spokojila s bakalářským titulem z trestního práva.

Jen pomýšlení na to mi pomohlo vrátit mysl na správné místo. Byla jsem dospělá ženská. Nosila jsem zbraň a měla povolení přetáhnout lidi tvrdým, kovovým klackem, pokud se nechovali, jak měli. Byla jsem příliš velká drsňačka, než abych seděla na kopci a tesknila po Cadeovi. Mohl to být největší fešák na světě a mít

nejvypracovanější břišáky a mně na tom nemuselo ani trochu záležet.

Už jsem se přes to přenesla před sedmi lety, nebo jsem si to aspoň myslela. To, že se přestěhoval přes celé Státy a stal se národní ikonou pro nadřžené ženy, bylo evidentně silnější než moje vlastní sebekontrola. Teď jsem se potřebovala smířit s tím, že je zpátky, a znovu se z toho dostat. Tentokrát ale definitivně.

Dole u řeky si Cade sundával košili, když se s partnerkou připravoval, až přijdou na řadu v soutěži. Považovala jsem to za svůj signál, abych vstala a odešla. Nic nelegálního se nestane, kromě toho, co bych mohla udělat, kdybych ho musela pozorovat, jak se tu další minutu naparuje s ženou, kterou za pár dní odkopne.

Ten muž ve mně vyvolával pocit, že bych si měla najít terapeuta. Nenáviděla jsem ho, protože byl protivný a namyšlený? Nenáviděla jsem ho, protože to vypadalo, že je pro něj jednoduché předstírat, že neexistuju? Nebo jsem ho nenáviděla, protože jsem byla pořád našťvaná a chtěla jsem se pomstít za to, co udělal na střední škole? Opravdu jsem nenáviděla *jeho*, nebo jsem nenáviděla to, že moje fixace na něj ze mě dělala slaboduchého hlupáka?

Stovky otázek se mi převalovaly v hlavě, zatímco jsem se vracela ke svému služebnímu autu, ale nejhlasitější byla ta, jestli jsem odcházela, protože mi na tom nezáleželo, nebo jestli mi na tom záleželo až příliš.

KAPITOLA 2

Cade

Nemohl jsem se rozhodnout, jestli chyba byla třetí pivo, nebo až to čtvrté. Jednu věc jsem věděl ale jistě: problém byl v tom pivu, které mě přimělo vypít to jedenácté.

Nebo možná bylo skutečnou chybou to, že jsem vůbec začal tu rvačku. Ten chlap měl tu drzost... no, *sakra*. Měl tu drzost udělat něco, co potřebovalo hodně drzosti. Věděl jsem to, protože si přesně pamatuju, jak jsem slezl z barové stoličky, otočil se, ukázal na něj a řekl: „Jsi nějaký drzý, kreténe.“

Předpokládal jsem, že po tomhle jsem ho praštil, protože moje klouby vypadaly zarudle a odřené. Soudě podle toho, že mě nikde jinde nic nebolelo, řekl bych, že jsem odvedl zatraceně dobrou práci. Podle toho, jak to vypadalo, jsem se pokusil o útěk do noci. Možná jsem ho pronásledoval? Uvědomil jsem si, že jsem se nedostal moc daleko, když jsem se otočil a uviděl za sebou dav lidí stojící těsně před barem. Několik z nich telefonovalo.

„Večírek skončil,“ řekl jsem hlasitě. „Mizím odsud!“

Můj mladší bratr Nick vystoupil z davu. Normálně upravené vlasy měl rozčuchané a padaly mu přes brýle. „Jsem si dost jistý, že bys právě teď odsud mizet neměl. Nějací lidi už zavolali policajty.“

„Policajty? Myslíš Iris a jejího kamarádíčka?“ Myšlenka na jejího nového parťáka ve mně vyvolala příval vzteku. Byl to pěkný kluk a vsadil bych se, že Iris s ním ráda jezdí po městě. *Do hajzlu*. Přál jsem si, aby se mi přestala točit hlava. Cítil jsem, jak se kymácím. A kde byla ta holka, se kterou jsem plaval v té soutěži? Jenna? Jayla? Přiložil jsem si ruku na čelo a třásl jsem hlavou, jak jsem se snažil vytřepat z těla trochu alkoholu, ale vedlo to jedině k tomu, že mi bylo ještě hůř. Jediná věc, kterou jsem si s jistotou pamatoval, byl hovor, který jsem vyřídil předtím, než jsem se ožral. Nebyl jsem zrovna v nejlepším psychickém rozpoložení, ale věděl jsem celkem určitě, že zpráva, kterou jsem dostal, vedla k těm jedenácti pivům. Jen jsem si nemohl úplně vzpomenout, co bylo tak traumatického, že jsem se musel ožrat, abych si vyčistil hlavu.

„Pravděpodobně,“ řekl Nick. „A něco mi říká, že Iris se bude líbit tahle výmluva, aby tě na pár dní mohla hodit do cely.“

„Co? Ten chlápek je mrtvý?“

„Jaký chlápek?“ zeptal se Nick.

Zvedl jsem své odřené klouby. „Majitel zadnice, kterou jsem nakopal.“

Nick se pousmál. „Aha. No, vlastně jsi nakopal zadek jukeboxu. Prorazil jsi ho pěstí. Někdo dal zahrát písničku od Maroon 5. Vstal jsi, zakřičel cosi o tom, že někdo má odvahu mluvit o nich a o tom, jak zničili Super Bowl. Pak jsi do něj praštil.“

Přikývl jsem. Opilé já se nemýlilo, ale evidentně způsobilo nepořádek, se kterým jsem se nechtěl vypořádat a platit ho. „Jestli se někdo bude ptát, nikdy jsi mě neviděl.“ Otočil jsem se, že odejdu, ale Nick mě chytil za ruku a zastavil mě.

„Stojí tu tak dvacet lidí, Cade.“

Povzdechl jsem si. „Dobře. Zaplatím to. Necháme spravedlnost, aby rozhodla, kdo měl pravdu.“ Sesunul jsem se podél zdi baru.

Nick protočil panenky. „*King vs. Jukebox*. Bude to přelomový soud, tím jsem si jistý.“

Ani jsem si nevšiml, že přijelo policejní auto, ale viděl jsem, že se přede mnou zastavily béžové kalhoty a hnědé boty. Mé oči si daly na čas, než se Iris dostaly od bot až k obličejí. Vždycky měla úžasné tělo, i když se chovala, jako by o tom ani neměla tušení. Udělal jsem chybu, když jsem si ji představil, jak stojí ráno nahá před zrcadlem, ještě než se osprchovala – nebo možná byla ten typ, který se sprchoval večer. Došel jsem k závěru, že v žádném případě není možné, aby se dívala na to tělo a neuvědomovala si, co má. Byla to pokušitelka a věděla, jak je těžké předstírat, že neexistuje. *Svině*.

„Policistko,“ řekl jsem, „ten druhý chlápek to začal, ale ujistil jsem se, že dnes večer už nikoho jiného nebude otravovat.“

Irisin parták si stoupnul vedle ní. Nebyl jsem si jistý, jestli mi alkohol kalil zrak, ale vypadalo to, že u ní stojí blíž, než musí.

„To, že ty a problémy skončíte na jednom místě, mě nešokuje,“ prohlásila Iris. „Ale odkdy jsi opilec?“

„Je rozdíl mezi přiočilým a opilcem,“ vysvětlil jsem, i když jsem mezi každým slovem musel udělat dlouhou pauzu, abych

se ujistil, že myšlenka zůstane zachována. Kdybych mohl normálně přemýšlet, napadlo by mě, že po takovém výroku bych mohl dodat nějakou hlubokomyslnou filozofickou poznámku. Zmohl jsem se ale jen na přemýšlivé zabručení a nedbalý úsměv.

„Jo, lidé, kteří se trochu přiopíjí, většinou nemlátí do neživých předmětů. Na druhou stranu opilci...“

„No tak, kámo,“ řekl její kolega. Klekl si, aby mě vytáhl na nohy.

„Nesahej na mě, ty smrdutý dechu.“ Setřásl jsem ze sebe jeho ruce. „*Billy*,“ řekl jsem se smíchem. „Jo, tak to je. Znáš tvé jméno. Taky vím, že Billy je jméno pro malé dítě. Dospěj. *Dospěj*.“

Než jsem si uvědomil, co se děje, Irisin parťák mě držel za zápěstí a tiskl mou tvář k zemi. Použil jsem pohyb, který jsem viděl u krokodýlů na Discovery Channel předtím, než se změnil na kanál plný reality show. Můj smrtící obrat odhodil strážníka magora z mých zad, ale taky poskytl Iris možnost zapojit se do akce.

V nerovném zápase mezi těmi dvěma a mými jedenácti pivy jsem byl přemožen a odvečen na zadní sedadlo policejního auta. Prohrál jsem bitvu, ale měli štěstí, že jsem sotva viděl. Na Nicka jsem mávl prostředníčkem za zadního okénka dřív, než se rozjeli a odvezli mě na stanici.

Irisin kolega mě doslova *hodial* do cely hned, jak jsme přijeli. Rád bych řekl, že jsem ladně přistál, ale narazil jsem do zdi a zhroutil se na zem. Jestli mě ráno nezabije opice, tak opakované rány do hlavy rozhodně ano.

Dveře cely se zabouchly o pár vteřin později.

„Vyspi se z toho, Kingu,“ řekl Billy při odchodu.

„Za co tu jsi?“ zeptal se postarší hlas vedle mě.

Zamžoural jsem kolem sebe a prohlížel si okolí. Byl to klasický scénář ze záchytky. Velká otevřená cela s několika lavicemi a osamělým kovovým záchodem v rohu. Taký jsem zahlédl stůl venku před celou, kde by podle mě měl sedět policista. *Nebo policistka*, jestli ten úkol vyfasuje Iris.

Podíval jsem se na starého muže, který předtím promluvil. Byl jsem si jistý, že už jsem ho někdy viděl ve městě, ale nebyl jsem ve West Valley tak dlouho na to, abych znal všechny místní jménem. Muselo mu být k osmdesáti. Jestli jeho oblečení o něčem vypovídalo, přišel sem z devatenáctého století.

„Opilost a výtržnictví,“ řekl jsem. „Údajné.“

Prohlédl si mě, vypadalo to, že o něčem přemýšlí, pak přikývl s nepatrným úsměvem. „Policajti...“

Přimhouřil jsem oči. „A za co tu přesně jsi ty?“

Samolibě se uchechtl. „Kdybych ti to řekl, tak bys byl příliš vyděšený se mnou sdílet celu.“

„Jo? Možná. Nejspíš jsi někoho pocákal svým kolostomickým sáčkem. Ne, počkej... Vsadím se, že jsi prohrál v bingu a polil jsi jednu z ošetřovatelek pomerančovým džusem.“

„Do sáčku jsem nikdy nekadil a neboj,“ řekl s kývnutím směrem k záchodu. „Ještě dostaneš příležitost sledovat, jak má střeva dobře pracují. A já v bingu neprohrávám a pomerančový džus nepiju. Ta sračka je tak plná cukru, že bys stejně dobře mohl k snídani pít limonádu.“

Snažil jsem se to zpracovat, ale byl bych na tom lín, kdybych neplýtl mozkovými buňkami. Našel jsem si místo na lavici a sesunul se na ni. „To je fuk. Jestli po použití záchodu očekáváš

potlesk, budeš zklamaný. A doufám, že budu chrápat tak nahlas, že se nevyspíš, ty děsivý starochu.“

Jakmile jsem zavřel oči, vzpomněl jsem si, proč jsem se vlastně tak opil.

Ten hovor.

Iris měla pravdu. Opíjení se nikdy nebylo můj styl, ale dnes večer jsem měl dost dobrou výmluvu. Naštěstí mi úraz hlavy nebo alkohol umožnil lehce usnout, i když se mi hlavou honily myšlenky.

KAPITOLA 3

Iris

Táta mi vždycky rád vyprávěl příběhy, jaké to bylo pracovat jako newyorský policajt. Mluvil o rušné stanici, kde měli šatny, posilovnu, boxerský klub, a dokonce vlastní střelnici. Denně jednal s tucty lidí na různých pozicích. Sem jsme se přestěhovali, když mi bylo dvanáct. Teď měl pohodlnou práci z domova jako konzultant pro několik právnických firem sídlících v New Yorku. Podle něj si musíte snadnou práci zasloužit. Za tu svou zaplatil krví a potem na ulici, nebo aspoň to tak říkal.

Naše policejní stanice ve West Valley byla přesně taková, jakou byste čekali od malého města. Dokonce se tam nacházel automat, do kterého se házely žetony, a zásobník na vodu s takovými těmi kuželovitými kelímky – což je podle mě na stejné úrovni stupidity jako kšilty. Jeden z účelů kelímku je, že by měl zůstat stát, když ho zrovna nepotřebujete držet, stejně jako jeden z účelů pokrývky hlavy je zakrývat její vršek. Hádám, že za oběma výmysly stojí stejný vynálezce, a ten hajzl už nejspíš pracuje na botách bez podrážek nebo jednoohé židli.

Protáhla jsem se a prokřúpala si krk. Dobrovolně jsem se přihlásila, že tu budu přes noc vzhledem k tomu, že někdo musel zůstat ve službě, když byla cela obsazená. Připouštím, že to bylo poprvé, co jsem se nabídla, že si dobrovolně vezmu noční šichtu, ale peníze navrch se vždycky hodí. To, že Cade King pospával v cele tři a půl metru ode mě, s tím nemělo co dělat.

I tak bylo celonoční sezení u stolu, zatímco naši dva vězni spali, nudné a nepohodlné. Asi za hodinu by měla přijít denní směna a já budu moct jít domů aspoň trochu se vyspat.

Zvuk Cadeova sténání přitáhl mou pozornost k cele. Rychle jsem zavřela okno prohlížeče, které jsem měla otevřené na monitoru, jako by ho Cade ze svého místa mohl zahlídnout. Během mých nudných hodin jsem se zatoulala až příliš daleko do hlubin internetu, a nikdo nemusel vědět, kde jsem až skončila, zvláště pak ne Cade.

Posadil se a prohrábl si vlasy, což evidentně stačilo, aby vypadal jako své obvyklé úžasné já. Noc strávená v cele, dvě upadnutí na frňák a absence sprchy mu nijak neublížily. Cade byl dvojčetem Riche Kinga, ale zvládl vypadat jako svoje vlastní osoba. Rich byl o něco svalnatější než Cade, který působil, že by mohl hrát baseball, zatímco Rich vypadal spíš jako hráč amerického fotbalu.

Cade splňoval všechny položky na seznamu „sexy muže“, jako například strukturu obličeje, která byla na všech správných místech ostře řezaná, rty k zulíbání, tmavé rozčuchané vlasy, a tvrdé oči, jejichž pohled by dokázal rozpustit máslo. Samo o sobě by to z něj mělo dělat někoho dokonalého, až by byl nudný – skoro jako by byl tak nedosažitelný, že až nebyl skutečný.